

Leliana Mihaela Rădulescu

DE NU SCRIAM, FILOZOF RĂMÂNEAM

Leliana Mihaela Rădulescu

De nu scriam, filozof rămâneam

Cristian PlusArt

Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RĂDULESCU, LELIANA MIHAELA

De nu scriam, filozof rămâneam / Leliana Mihaela Rădulescu. -

Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2026

ISBN 978-630-6803-22-4

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Editura Cristian Plusart cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian PlusArt

e-mail: contact@cristianplusat.ro

tel.: +40.732.740511

A fi sau a nu fi

Un cuc sechestrat într-un ceas de perete
Își repetă disperarea la ore fixe
Și nimeni nu-l salvează
Un cocoș îndeplinește zilnic
O muncă neretribuită,
Pentru care, în final, e ucis și devorat;
Nevinovați, sunt sacrificăți:
Mielul, porcul, vaca etc
În timp ce ucigașii de meserie:
Crocodilul, leul, tigru etc
Duc un trai tihnit.
Clepsidra are două sensuri,
Deși timpul nu-l poți întoarce;
Infinitul există, dar nimeni nu l-a văzut.
Din vremi imemoriale,
Morții nu i s-a mai tocit coasa.
Luna nu îmbătrânește și a scăpat
Până acum, de mâna omului
Atâtea vietăți condamnate la tăcere:
Lebăda, peștii, iepurii ...
În timp ce omul, cu vorba,
Poate să ucidă
Cum se face că natura,
Cu plante și animale ucigașe, rămâne în echilibru?
Noi, oamenii, inventăm, progresăm,
Ucidem, distrugem...
Vom muri de mâna noastră!

Acceptare

Aștept să treacă iarna - mi-e sufletu-nghețat;
Visez un soare veșnic, într-o pădure verde;
Să piară mucegaiuri, ce gândul îmi străbat,
O mângâiere caldă, iubirea să-mi dezmierde.

Se scutură alene, din aripi vestejite,
Iluzii, vise, doruri, ca o ninsoare blândă;
Speranțe diluate, în zbateri îndârjite,
Abia-și mai țin aprinsă o flacăra plăpândă.

Și ceața se întinde, cu umbrele ei stranii,
Ca să -ți ascundă calea ce duce la liman;
Nimic nu ne salvează, nici lungile litanii,
Nici pocăințe false - furtuni într-un lighean.

O iarnă ca la poluri, ce inimile-ngheață,
S-a năpustit atroce, asupra-ne, de-acum,
Abia pășim, lunatici, pe o subțire gheață,
Dar către primăvară, nu se mai află drum.

Zăpada senectuții ne-ntunecă vederea
Și sprijin nu există, până s-atingem poarta;
Nici mintea și nici trupul nu ne urmează vrerea,
În pragul neputinței, poți doar să-ți accepți soarta.

Am început să mor...

Am început să mor, puțin câte puțin
Îmi mor dorințe, vise, idealuri,
Aproape tot ce fac, s-a transformat în chin,
Mă năpădesc noi neputințe-n valuri.

Încerc, din răputeri, să-mi mențin fruntea sus,
Dar zâmbetul mi-a devenit grimasă,
Oricât de greu s-accept, mi-s anii spre apus,
Doar pe interior mai sunt frumoasă!

Păcat că eu abia am prins curaj,
În fața fericirii, n-aș mai șovăi,
Aș depăși, fără-a clipi, orice baraj,
Dar o iubire mare...tot aș mai trăi!

Anticolind

Iarna și-a pierdut hlamida;
Tristă, rece, ne-nfioară!
A venit la noi, perfida,
Fără fastul de-odinioară.

Parcă nu ne mai zâmbește,
Pomii-s neîmpodobiți,
Stele nu mai risipește,
De zăpadă-s păgubiți.

Săniile nu mai zburdă
Ni-s copiii vitregiți ;
Vremea asta e absurdă
Și oftăm dezamăgiți.

Nici colindele nu sună
A urări și-a veselie;
Iarna ne-a privat, hapsână,
Chiar și de copilărie !

Aripi frânte

Pe cerul Ucrainei răsar mingii de foc,
Ce năruie speranțe și vise și noroc;
Vecinii, frați mai ieri, cu intenții deșarte,
Îi calcă-n picioare și seamănă azi moartel!

Tiran lipsit de milă și fără Dumnezeu,
Cruzimea ta nebună, ajunsă-n apogeu,
În urma crâncenelor bătălii și trânte,
Rămân bieți îngeri triști, cu aripile frânte!

Aspirație

Vreau forța firului de iarbă ce străpunge pământul
Sau a furnicii care duce peste puterea ei
Vreau optimismul soarelui care răsare zilnic
Temeritatea stâncii în fața-atâtor valuri
Ca vulturul să mă înalț deasupra piscului semet
Și ca balena să străbat oceane infinite
Neînfricat ca leul, să domnesc peste jungle!

.....

Așa mărunți sunt, Doamne, așa neputincioși,
Mă visez leu și nu contez nici cât o furnică...

Autoizgoniți

Mi-e lacrima defectă
Și n-o mai pot reține;
Nici nu mai reușesc să
Pretind că totu-i bine.

Roind deasupra noastră
Văd stoluri de necazuri,
În timp ce le permitem
La tonți, să facă nazuri.

Să fim mai drepți, mai buni -
Ne-a dat Dumnezeu temă,
Dar noi transformăm viața
In veșnica problemă.

Nici mintea nu m-ajută
Să descifrez enigma;
Toți au intenții bune -
Deci, unde-i paradigma?

Ce-am învățat odată,
Azi, nu mai e valabil;
Și orice încercare
Sfârșește lamentabil.

Mi-o fi slăbit gândirea?
Că nu-mi găsesc repere
Și-atâtea legi injuste
Ajung să mă dispere.

Nici inima n-ascultă,
O simt cum protestează
Și plânge pe-nfundate...
Era, cândva, vitează!

Dar unii parcă dorm,
Iar alții, doar există ...
Ce-aveți de gând cu lumea?
Cât credeți că rezistă?

Ați întinat credința,
Ne-ați devastat și traiul!
Pedeapsa nu-i din ceruri,
Ci, voi izgoniți Raiul!